

Po trzecie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni tymczasowych ram prawnych Komisji, na których opierał się sporny system pomocy i błędnie podciągnął pod nie przedmiotowy stan faktyczny. Te tymczasowe ramy prawne nie opierają się na założeniu zagrożenia rentowności przedsiębiorstw dotkniętych lockdownem. Zdaniem wnoszącej odwołanie pomoc nie była udzielana w celu wsparcia przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, lecz raczej w celu tymczasowego wsparcia danych przedsiębiorstw w taki sposób, aby te mogły kontynuować prowadzenie swej działalności w danych sektorach oraz w celu uniknięcia kosztownej i nieodwracalnej restrukturyzacji. Wnosząca odwołanie twierdzi, że w tych tymczasowych ramach prawnych nie przewidziano podejścia obejmującego całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, lecz raczej podejście skupiające się na sektorach dotkniętych zamknięciem.

Po czwarte, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył również prawo przy dokonywaniu wykładni zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE. Kryterium kwalifikowalności oparte na podejściu obejmującym całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo nie jest ani odpowiednie, ani konieczne do osiągnięcia realizowanego przez system pomocy celu, jakim jest umożliwienie sektorom, których dotyczyło zamknięcie związane z COVID-19, kontynuowania prowadzonej działalności poprzez rekompensatę niepokrytych kosztów stałych. Poważne zakłócenie konkurencji wywołane przyjętym kryterium kwalifikowalności nie jest również właściwe do osiągnięcia – błędnego zresztą – celu realizowanego przez system pomocy. Proporcjonalność spornego systemu pomocy nie może być uzasadniana wyłącznie wymogiem ekonomicznego wykorzystania zasobów budżetowych tym bardziej, że pomoc na pokrycie kosztów stałych była przyznawana będącym jej beneficjentami podmiotom prowadzącym stacjonarny handel detaliczny niezależnie od ich rentowności i stopnia dokapitalizowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-147/23)

(2023/C 155/54)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung, J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii⁽¹⁾ oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Rzeczypospolitej Polskiej zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 13 700 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 3 836 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Rzeczypospolitej Polskiej zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 53 430 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Rzeczpospolita Polska wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy, państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego, tego samego przepisu, państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

Komisja wystosowała do Rzeczypospolitej Polskiej wezwanie do usunięcia uchybienia w dniu 27 stycznia 2022 r. W dniu 15 lipca 2022 r. Komisja wystosowała do Rzeczypospolitej Polskiej uzasadnioną opinię. Mimo tego, środki transponujące nie zostały jeszcze przyjęte przez Rzeczpospolitą Polską ani zgłoszone Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 305, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-149/23)

(2023/C 155/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i L. Mantl, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy (UE) 2019/1937 (¹) oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Federalnej Niemiec zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 61 600 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałkowej w wysokości 17 248 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Federalnej Niemiec zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 240 240 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Republika Federalna Niemiec wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Republice Federalnej Niemiec, że nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937, która ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego tego samego przepisu państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

W ocenie Komisji Niemcy nie przyjęły dotąd środków zmierzających do pełnej transpozycji dyrektywy, a w każdym razie 13 miesięcy po upływie terminu na dokonanie transpozycji środki te wciąż nie zostały tej instytucji zgłoszone.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii (Dz.U. 2019, L 305, s. 17).